

een vernedering, dat ik... dat ik niet wil trouwen met je. Jij bent rijker dan ik en altijd zal ik om raad en verklaring graag bij je komen. Mag ik dat? Ook als je over een poos professor Paul bent?"

Maar toen ze boven was, voelde ze zich slecht en hulpzoekend. Had ze hem verdriet gedaan, zou hij werkelijk van haar houden? Ze had niet geweten, dat hij om haar gaf, had ze maar beter gezien, ze was ook zoo'n kind...

Terwijl ze neergedrukt het raam uitkeek, ging de deur open en Nan kwam binnen. Wit en gejaagd vroeg ze:

„Wat heeft Paul gezegd, heeft hij...?"

Phil voelde een oogenblik sterke afkeer, om Nan iets te vertellen. Maar ze zag er zoo ellendig en nerveus uit.

„Paul vroeg, of ik met em wou trouwen", zei ze.

„Dacht ik het niet! En wat heb je gezegd, Phil, wat heb je gezegd?"

„Dat ik niet wou".

„Goddank! Dat is verstandig van je, Phil", en Nan sloeg haar arm om Phil. „Je zou heelemaal niet gelukkig zijn geworden. Maar e... hebben jullie over mij gesproken?"

„Nee".

„Heelemaal niet? Toe Phil, je hebt me belóófd, dat je me alles zou vertellen".

„We hebben totaal niet over jou gesproken. Paul vroeg of zijn verhouding tot jou op mij invloed had en ik zei van nee en dat ik niet over jou wou praten. En toen vroeg hij of ik van em hield en ik zei nee, maar ik vond 't zoo beroerd en toen gaf 'k hem een zoen en zei, dat we goeie vrienden moesten blijven".

„Gaf je Paul een zoen? Jij hem?"

„Ja, wat zou dat?"

„Wat dat zou, wat dat zou, je bent een afschuwelijk kind. Je houdt niet van em en je geeft em een zoen".

„Ja, jij maakt daar nu zoo hoofdzaak van, ik had 't niet eens gemerkt".

„Haha! Dat merk je niet, als je een ander een zoen geeft. Bah! Ik zal maar niet zeggen hoe ik 't vind", en Nannie liep de kamer

uit, de deur hard dicht slaand. Phil bleef verbluft staan. Toen bruiste verontwaardiging in haar op en ze stampte op den grond. Ze stikte hier in 't kamertje en holde naar buiten, achter in den tuin op de bank vallend. Daar bedaarde ze en dacht na over Nan's woorden. Wás het gek, was het niet goed, van die zoen? Zou Paul 't zelf óók gek hebben gevonden?

Opeens zag ze Paul aankomen. „Phil", zei hij, haar wenkend. „Nannie verweet me...e, waarom heb je haar verteld, wat boven gebeurde?"

Phil sloeg beschaamd de oogen neer. „Paul, ik had Nannie beloofd, haar alles te vertellen, wat tusschen ons besproken werd".

„Ja, dat begrijp ik. Maar je had haar niet moeten vertellen, dat je, dat je... mij kuste. Dat kan Nannie niet begrijpen. Phil", hij zag haar aan en greep haar hand, „ik dánk je voor die kus. Die oogenblikken daarstraks boven zullen tot het mooiste van mijn leven hooren".

Een diepe dankbare blijdschap welde in Phil. „Ik ben zoo blij, dat je dat zegt", fluisterde ze en liep snel het huis in.

Nannie bleef den heelen dag stroef en zwijgend. Toen Phil 's avonds in bed lag, kwam ze opeens het kamertje binnen. „Phil, ik wou eens met je praten. Je bent hier gekomen, om mij te helpen, maar ik ben nu weer beter. Ik ben dankbaar voor wat je gedaan hebt, maar in de gegeven omstandigheden wou ik je verzoeken, een poos weg te gaan, tot Pauls hierzijn is afgelopen. Ik zou hem kunnen wegsturen, maar dan is hij voorgoed ongeneeslijk down. En jullie samenzijn hier is mij onverdragelijk.

„Zoo!" zei Phil. „'t Is goed, Nannie, ik ga weg".

„Ja... er is geen haast bij. Morgen of overmorgen..."

Maar toen Nannie weg was, keek Phil 't spoorboekje na. Dien avond kon ze niet meer weg. Morgenochtend om 4 uur ging de eerste trein. Die zou ze nemen, dan hoefde ze niemand goedendag te zeggen.